

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΝΤΕ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Τι πράγμα λοιπόν είναι αυτή η 'Αγάπη' την οποία όλος ο κόσμος την έχει στο νου του και που είναι το μοναδικό σχεδόν θέμα που τραγουδούν οι ποιητές; Αύτη την ερώτησι έκανε ο 'Αναστάσιος, επειδή δεν είχε αισθανθεί στη ζωή του τίποτα που να μοιάζει με κείνο το όποιο άποιαλοι 'Αγάπη όλοι όσοι αγάπησαν. Μήπως είναι ένας καθαρός μύθος ή ίσως, ένα άπλο και εύκολο παραμύθι;

"Έσχενε λοιπόν, ο δυστοχημένος ο 'Αναστάσιος, την αξιοθρήνητη ύπασή του, στερομένη από κάθε κίνητρο και κατεύθυνση, και θά σκεπτόνταν έχωτο φως αν δεν περίμενε — με την άδουστη έλπίδα που εξακολουθεί να υπάρχει παρ' όλες τις απαγορεύσεις — μήπως χτυπήσει καμιά φορά η 'Αγάπη (πούς ξέρει!) και τη δική του πόσι. Και ταξίδευε, ταξίδευε κνηρώντας την 'Αγάπη, έλπίζοντας ότι τη μέρα που θά πάψει να τη συλλογίζεται τόσο, θαφθεί εκείνη αναπάντεχα να τον άνταύση στο δρόμο που θά πηγαίνει.

Δεν αισθανότανε την ανάγκη του χρήματος, επειδή είχε μία περιουσία μικρή, μα ύπεραγοστή γι' αυτόν δε φιλοδοξούσε ούτε δόξες, ούτε τιμές: ποτέ δεν τον είχε καταλάβει ο πόθος να κνβερνήσει ή να είναι άνωτερος. Όλα αυτά τά κίνητρα που κεντρίζουν το φιλότιμο του άνθρώπου και τον κάνουν να καταβάλει προσπάθειες, του φαινότανε πως δεν άείζαν τον κόπο για νύπασχολήθι μ' αυτά. Ούτε στην τέχνη, ούτε στην έπιστήμη, ούτε και στη δράση μύρσε να βοη έστω και την παραμικρή ελάττωση της θανάσιμης άηδίας που αισθανότανε για όλα. Και διάβαζε τον Εκκλ η σ ι α σ τ ή, ως που νάρθη ή ώρα της μεγάλης πείρας — ή ώρα της 'Αγάπης.

Είχε διαβάσει όλους τους μεγάλους έρωτικούς ποιητές, όλους όσους έχουν αναλύσει τους άνθρώπινους έρωτες, είχε διαβάσει όλα τά έρωτικά μυθιστορήματα: μα πουθενά δε βρήκε ίχνος 'Αγάπης πραγματικής.

Μη νομίζετε τώρα πως ο 'Αναστάσιος εΐταν άσκημος. Όχι. Εΐταν όμορφος, καλοφτιαγμένος, σωστός άντρας. Εΐταν ένας άντρας όπως όλοι οι άντρες, μα ποτέ δεν αισθάνθηκε στην καρδιά του την 'Αγάπη. Του φαινόταν έρωσούλια να πη πως ο έφημερος πόθος εΐτανε ο Τρομερός 'Εκδικητής θεός, ή μόνη παρηγοριά της άχαρης ζωής μας, ο άπόλυτος 'Αρχοντας των Καρδιών.

Ναι, ή αγάπη δην ύπηρεξ στον κόσμο για το φτωχό τον 'Αναστάσιο. Διάβασε και ξαναδιάβασε την έρωτική ιστορία του Τρισταγόου και της Ιζόλδης. «Θά με παρασύρει και μένα ή 'Αγάπη στον δειμητικό άνεμοστρόβιλό της τη στιγμή που θά πάψω να περιμένω — ή δε θά την άναγνωρίζω πιά — τη μοιραία γυναίκα.» Και ταξίδευε, ταξίδευε άποζητώντας το μοιραίο αυτό.

«Θάρθει μια μέρα — έλεγε — που θά σβύσει από μπροστά μου κι' ή άδύνατη αυτή λάμψη της έλπίδας πως θά συναντήσω κάποτε τη γυναίκα που μου όρισε ή Μοίρα ν' αγαλήσω.

Καμιά γυναίκα δεν του είχε έμνευσει ποτέ έρωτα και εΐτανε βέβαιος πως ούτε κείνος άναψε ποτέ τέτοια φλόγα σε καρδιά γυναίκας. Μα άνησυχούσε πύ πολύ με τη σκέψη πως δεν αγαπήθηκε παρ'όλα πως δεν αγάπησε — άγ, έννοείται, ό έρωας εΐνε τέτοιος όπως τον παριστάνουν οι ποιητές. 'Αλλά, τό

ήξερε άραγε θετικά πως δεν άναψε ποτέ φλόγα στην καρδιά μιας γυναίκας; 'Αποκλείεται ένα ώραλο άγαλμα να έμνευσει έρωτα; Γιατι εΐταν, άλήθεια, ώραλος σαν άγαλμα. Τά μαύρα μάτια του, φλογερά από κάποια μυστηριακή φωτιά, φαινότανε σά ν' άγνάντευαν μία σκοτεινή άβυσσο με άήδια γεμάτη άγόνια. Τό στόμα του εΐτανε μισάνοιχτο, λαχναρισμένο από μία τραγική δίψη. Όλο τό εΐνε του άνατριχάζε με την άναμονή κάποιου φριχτού μοιραίου.

Και ταξίδευε, ταξίδευε αλελλοπύμένα, άποφεύγοντας τον κόσμο, γυρίζοντας τη ράχη του στα θάματα της τέχνης και της φύσεως, με την άπαισιόδοξη σκέψη: «Τι βγαίνει απ' όλ' αυτά!»

Γαλήνιο άπομεσημερο ήρεμου φθινοώρου. Τά κτριμισμένα ήλίδια έπεφταν απ' τά δέντρα: τά παράσενε τότε ένα χλιαρό άέρας και τά πετούσε πέρα, στους κάμπους. Ο ήλιος σκεπαζότανε από μία σάρπα συννεφών τά όποια άράιαναν σιγά, σιγά και σκορπίζονταν σ' άνάλαφρες νηάδες. Ο 'Αναστάσιος άποθαμιάζε, μέσα απ' τό στενό παράθυρο του βαγονιού, την παρέλαση των μικρών λόφων. Κατέρριζε στο σταθμό της 'Αλσιόδας και τράβηξε για τη μεγάλη αίθουσα του ρεστοράν.

Έκατσε σ' ένα τραπέζι και περίμενε να του φέροντ τη σούπα του. Άξιαφα, όταν σήκωσε τό κεφάλι κι' έβριξε μάν άρηρημένη ματιά γύρω του, τό βλέμμα του συναντήθηκε με τό βλέμμα μιας γυναίκας. Έκεινη πλησίαζε τότε στο στόμα της ένα κομμάτι μήλο. Οι ματιές τους έμειναν κερφομένες ή μία πάνω στην άλλη. Χλωμάσαν. Και χλωμάσαν άκόμα περισσότερο όταν κατάλαβαν πως είχανε χλωμάσει. Οι καρδιές τους άρχισαν να χτυπούν. Ο πόθος εκλόινεσεν άντατά τον 'Αναστάσιο. Κάποια παγερή άνατριχίλα πέρας απ' τό κορμί του.

Έκεινη, άκούμπισε τό κεφάλι της στο δεξί της χέρι, και φάνηκε σά να την έπιασε ζάλη. Τότε ο 'Αναστάσιος πού μονάχα Έκεινη έβλεπε μέσα στον κληπό που γεμίξε τη σάλα, σηκώθηκε τρέμοντα σήγκορμος και της ψιθύρισε σχεδόν απ' αυτή με φωνή σπασμένη, πνιγμένη, ίκετευτική:

— Τι τρέχει; Μήπως δεν αισθάνεσθε καλά;

— Ό! όχι, δεν εΐνε τίποτα, δεν εΐνε

τίποτα... Μερσί!..

— Έπιτρέψατέ μου... πρόσθεσε ο 'Αναστάσιος και της έπιασε με τό τρεμάμενο χέρι του τό σφυγμό της.

Τους φάνηκε τότε σά να μεταδόθηκε γενική φωτιά απ' τον ένα στον άλλον. Ένωϊσαν κι' οι δύο τη φλόγα της. Τά μάγουλά τους κοκκίησαν.

— Έχετε πυρετό... ψιθύρισε κείνος, με φωνή που μόλις άκούγοντανε.

— Ο πυρετός ο δικός μου... εΐνε και δικός σου!... του άποκρίθηκε κείνη με φωνή που φαινότανε σά να έρχότανε απ' τον άλλο κόσμο, πύ μακρυνά κι' απ' τό θάνατο.

Ο 'Αναστάσιος άναγκάστηκε να κάσθι τά πόδια του λυγίζανε απ' τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του.

— Δε θάταν καθόλου φρόνιμο να εξακολουθήσετε σ'αύτην την κατάσταση τό δρόμο σας — έσυνέχισε ο 'Αναστάσιος, σά να μιλούσε μη-

χανικά.

- Τότε... θά μείνω.
- Ναί, θά μείνουμε.
- Ναί, θά μείνουμε... Καί, σέ λίγο, θά σοῦ τά πῶ ὅλα, ὅλα θά σοῦ τά πῶ! - πρόσθεσε ἡ ἄγνωστη.

Βγήκανε ἀπ' τή σάλα, πήραν ἕνα ἀμάξι καί τράβηξαν γιά τήν 'Αλεσίδα, ἕνα μικρό χωριουδάκι κάπου πέντε χιλιόμετρα μακρῶν ἀπ' τὸ σταθμό. Στ' ἀμάξι ἔκατσαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον τὰ γόνατά τους ἀγγίζανε κοιταζόντανε ὁλοένα στὰ μάτια. Ἐκεῖνη πήρε τὰ χέρια τοῦ 'Αναστασίου στὰ δικά της καί τοῦ διηγήθηκε τήν ἱστορία τῆς ζωῆς της. Ἔιταν ὁμοία μὲ τήν ἱστορία τοῦ 'Αναστασίου, ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη! Καί ζεῖνη ταξίδευε ἀναζητώντας τήν 'Αγάπη, καί ζεῖνη ἄρχισε νά πιστεύη πὼς ἡ 'Αγάπη εἶτανε, μονάχα ἕνα παριουμάκι γιὰ νά διασεκεδάσουμε τήν πλήξη καί τήν ἀρθρία τῆς ζωῆς.

Ἐλεγει ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ αἰσθήματά τους, κι' ἐνῶ ἐπιζωνοῦσαν ἔτσι οἱ ψυχῆς τους, οἱ καρδιές τους γαλήνευαν. Τὴν τραγικὴ ταραχὴ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆ διαδέχθηκε τώρα μιὰ τρομερὴ γαλήνη πού ἐμοιάζε μὲ καταστροφή. Τοὺς φαινότανε πὼς γνωρίζοντανε ἀπὸ πολλὴν καιρὸ, πρὶν ἀκόμα γεννηθῶνε. Καί σύγχρονα, ὅλο τὸ παρελθὸν φαινότανε ἀπὸ τὴ μνήμη τους καί εἶχαν τὴν ἐντύπωση πὼς ζῶσανε ἕνα αἰῶνιο παρόν, ἔξω ἀπὸ χρόνον.

- Ἄχ! Ἐλευθερία, γιατί νὰ μὴ σὲ γνωρίσω νωρίτερα! τῆς ἔλεγε ζεῖνος.

- Γιατί, 'Αναστάσιε; Καλύτερα ἔτσι, παρὰ νά γνωρίζομαστε ἀπὸ πρῶτα.

- Καλά, καί ὁ καιρὸς πού χάσαμε;

- Χαμένος πῆγε ὁ καιρὸς πού ζήτο ὤσαμε, πού καλοῦσαμε, πού λαχταρούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;

- Εἶχα χάσει κάθε ἐλπίδα πὼς θὰ σὲ συναντήσω.

- Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό, γιατί ἂν ἀπελπίζοσουν, θά προτιμοῦσες νά σκοτωθῆς;

- Ναί, ἔχεις δίκην.

- Ὅπως θά σκοτωνόμουν καί ἐγώ...

- Καί τώρα, 'Ελευθερία... ἀπὸ σημεῖρα...

- Ἄς μὴ συλλογίζομαστε τὸ μέλλον, 'Αναστάσιε. Μᾶς φτάνει τὸ παρόν.

Σωπῶσανε. Καί, ἀφήνοντας τὸν ἑαυτὸ τους νά κρυφθῆ ὅλος ἀπ' τὴν ἐξασθη πού τοὺς πλημμυροῦσε, νόμιζαν πὼς ἀκούγαν τὸν παρῶζενο φθόρον πού ἔζαναν κἀτι νερὰ πέφτοντας σὲ μιὰν ἄπατη ἄβυσσο. Ὅστε χαρὰ, ὅστε καί ἦδον αἰσθάνονταν, μέσ' στὴν τραγικὴ ἀτρόσπαιρα πού τοὺς περιεζύλωνε.

- Ἄς μὴ συλλογίζομαστε τὸ μέλλον - ἐπανελάβε ζεῖνη - μιὰ ὄντε καί τὸ παρελθόν. Ἄς τὰ ξεχάσουμε ὅλα. Σιζῶματε, βοήθαμα ἐπὶ τέλους τὴν 'Αγάπη - δὲ φτάνει αὐτό; Καί τώρα, 'Αναστάσιε, τί ἰδέα ἔχεις γιὰ τοὺς ποιητὰς;

- Πὼς λένε ψέματα, 'Ελευθερία, μὰ κατὰ τρόπο διαφοροτικό ἀπὸ ζεῖνον πού ὑπέθετα ἄλλοτε.

Ναί, λένε ψέματα: ὁ ἔρωτας δὲν εἶνε ὅπως τὸν τραγουδᾶνε...

- Ἀσφαλῶς, 'Αναστάσιε! τώρα καταλαβαίνω πὼς ὁ ἔρωτας δὲν τραγουδιέται.

Καινούργια σιωπὴ ἀπλώθηκε. Καί οἱ δύο ἔρωτευμένοι, κρατώντας ὁ ἕνας σφιχτὰ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, κοιταζόντανε κατὰματα, σὰ νὰ θέλαν νά διαβάσουν ἐκεῖ τὸ μυστικὸ τοῦ πεπομένου τους. Ἄξιφνα, ἄρχισαν νά τρέμουν.

- Τρέμεις, 'Αναστάσιε;

- Ὅπως καί σὺ, 'Ελευθερία.

- Ναί, τρέμουμε κι' οἱ δύο.

- Καί γιατί;

- Ἀπὸ εὐτυχία.

- Τὶ τρομερὸ πράγμα αὐτὴ ἡ εὐτυχία, στὴν ὁποία δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀντισταθῆ.

- Ὅσο τὸ καλύτερο, γιατί αὐτὸ δείχνει πὼς εἶνε πῶς δυνατὴ ἀπὸ μᾶς!

Πήγανε καί κλείστηκαν σ' ἕνα βρώμικο δωμάτιο κάποιου λαϊκοῦ ξενοδοχείου. Πέρασε ἡ ἐπομένη μέρα κι' ἕνα μέρος τῆς ἀκολουθοῦσης, χωρὶς νά δώσουν σημαία ζωῆς καί ὁ ξενοδόχος, πού εἶχε μπερὲ σ' ὑποψία ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔδιναν ἀπὸ μέσα καμιά ἀπάντησι, ἀναγκάσθηκε νά πάσῃ τὴν πόρτα. Τοὺς βοήθε καί τοὺς δύο στὸ κρεβάτι, γυμνοὺς, κρύβους καί κάτασπρους σὰν τὸ χιόνι. Ὁ ἰατροδικαστὴς ἐβεβαίωσε πὼς δὲν ἐπρόκειτο περὶ αυτοκτονίας καί ὅτι θὰ πέθαναν ἀπὸ πάθησι τῆς καρδιάς.

- Μά, κι' οἱ δύο μαζί; ρώτησε κατάληκτος ὁ ξενοδόχος.

- Κι' οἱ δύο μαζί! ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός.

- Τὶ κολλητικὴ ἀρρώστεια εἶν' αὐτὴ!..

Ὁ ξενοδόχος προσπᾶθῃς ν' ἀποκρύψῃ τὸ συμβάν, γιὰ νά μὴν πάρεῖ κακὸ ὄνομα τὸ ξενοδοχεῖο του, κι' ἔλαβε μάλιστα τὴν ἀπόφασιν ν' ἀπολυμάνῃ τὸ δωμάτιο, γιὰ καλὸ καί γιὰ κακό...

Δὲ μπόρεσαν νά ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητα τῶν πτωμά-

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ μεγαλύτερο πιλοποιεῖο τοῦ κόσμου

Τὸ πιλοποιεῖο αὐτὸ βόισκεται στὸ Μπρούκλιν, στὸ περίφημο αὐτὸ προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης καί ἔχει ἰδρυθῆ πρὸ 50 ἐτῶν. Στὸ κατὰστημα αὐτὸ ἐργάζονται 8.000 ἐργάτες τὴν ἡμέρα, κατασκευάζονται δὲ 120.000 καπέλλα τὴν ἐβδομάδα. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ κριώτερα κατὰστημα πού τροφοδοτοῦνε τὴν ἀγορὰ τῶν καπέλλων ὅλης σχεδὸν τῆς Ἀμερικῆς.

Πόσοι ἀγράμματοι δὴάρχουν στὴν Εὐρώπη

Ὁ ὕπολογισμὸς εἶνε ἐπὶ τοῖς ἑκατόν:

Στὴν Γαλλία ἐπὶ 100 κατοίκων εἶνε ἀγράμματοι 35 ἄνδρες καί 41 γυναῖκες.

Στὴν Γερμανία ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 11 ἄνδρες καί 17 γυναῖκες.

Στὴν Ἀγγλία ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 9 ἄνδρες καί 13 γυναῖκες.

Στὴν Ἰταλία ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 47 ἄνδρες καί 58 γυναῖκες.

Εἰς τὴ Σουηδία καί Νορβηγία ἐπὶ 100 κατοίκων μόνον 4 ἀγράμματοι ἄνδρες καί γυναῖκες!

Τώρα ἂν θέλετε καί γιὰ τὰ Βαλκάνια, αὐτὰ πλέον ἔχουν τὸ ρεζὸρ τῆς ἀγραμματοσύνης. Ἀκούστε:

Στὴ Ρουμανία ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 64 ἄνδρες καί 83 γυναῖκες.

Στὴν Σερβία ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 64 ἄνδρες καί 88 γυναῖκες.

Στὴν Βουλγαρία ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 73 ἄνδρες καί 96 γυναῖκες.

Καί στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ 100 κατοίκων ἀγράμματοι 54 ἄνδρες καί 82 γυναῖκες.

Πόσο μιλάνε οἱ γυναῖκες

Ὁ σοφὸς Ἄγγλος ἐπιστήμων καί στατιστικὸς Τάργκραντ, σύμφωνα μὲ τοὺς τελευταίους ὕπολογισμοὺς τοὺς ὁποίους ἔκανε, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι: ἕνας ἄνθρωπος ὁμίον ἡλικίας, μιλάει κατὰ μέσον ὄρον τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν καί προφέρει ἕκατὸ λέξεις σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας δηλαδὴ 6.000 λέξεις τὴν ὥρα, καί συνεπῶς 18.000 λέξεις τὸ τρίωρον, κατὰ τὸ ὅποιο μιλάει κάθε ἡμέρα.

Μετά τὴν ἀνακοίνωση αὐτὴ, τὸν Ἄγγλο στατιστικὸν Τάργκραντ, ἐπισκέφθηκε κάποιος Ἄγγλος φίλος του καί τὸν ἐρώτησε ἂν οἱ ὕπολογισμοὶ τοὺς ὁποίους ἔκανε, ἔχουν γίνει γιὰ τοὺς ἄνδρες μόνον ἢ καί γιὰ τίς γυναῖκες!

Ὁ Τάργκραντ ἐκόνταξε τὸ φίλο του στὰ μάτια, ἐγέλασε γιὰ τὴν ἐξυπνὴ αὐτὴ ἐρώτηση καί ἀπήντησε:

- Ὡ! Γιέ! καί γιὰ τίς γυναῖκες μόνον πού γιὰ νά εἶσαι πῶς ἀκριβῆς πρέπει νά πολλαπλασιασῆς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς μὲ τὸν ἀριθμὸν 10!..

Μερικὰ μικρά... εἰσοδήματα

Ἀπὸ Ἀγγλικὸν περιοδικὸν παίρνουμε τὸν κατάλογο μερικῶν μικρῶν εἰσοδημάτων διαφόρων λόρδων καί προσωπικοτήτων τοῦ Λονδίνου:

Ὁ Λόρδος Ντέρβις ἔχει εἰσόδημα 5.000.000. λίρες τὸ χρόνον. Ὁ Λόρδος Ντούδλεϊ 14.000.000. Ὁ Μαρξήσος Μπουντέϊ 15.500.000. Ὁ Λούξ τοῦ Νορθουβελλάνδ 18.800.000. Ὁ ἄλλος Λούξ τοῦ Θούδερλανδ 26.400.000, εἶνε δὲ τοιαυτὴ ἡ ἀξία τῶν κτημάτων του, ὅστε δὲν μπορεῖ νά ὑπολογισθῆ στὴν Ἀγγλία, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου πλουσιωτέρου, πού νά μορῶν νά τ' ἀγοράσῃ!

Ποῦ δὴάρχουν τὰ περισσότερα ἀνδρόγυνα

Στὴν Γερμανία. Κατὰ τοὺς τελευταίους ὕπολογισμοὺς ἐπὶ 1000 κατοίκων στὴν Ἰταλία εἶνε παντρεμένοι οἱ 280, στὴν Γαλλία οἱ 320, στὴν Ἀγγλία οἱ 326 καί στὴ Γερμανία οἱ 394.

Οἱ ὕπολογισμοὶ αὐτοὶ ἔγιναν μεταπολεμικῶς μόλις πρὸ 2 ἐτῶν καί ὅπως βλέπει κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς, τὸ ρεζὸρ τῶν περισσότερων ἀνδρογυνῶν ἔχει ἡ Γερμανία.

=====
 τῶν. Τὰ πήγανε κατ' εὐθεία στὸ νεκροταφεῖο, ἔτσι ὅπως τὰ βροῖχανε. Τὰ πέταξαν καί τὰ δύο σ' ἕνα κοινὸ τάφο καί ἀπὸ πάνω ρίξανε λίγο χῶμα. Χορτάφι φύτρωσε πάνω στὸ χῶμα καί πάνω στὸ χῶμα ἔβρεξε. Κ' ἔτσι ὁ οὐρανὸς εἶταν ὁ μόνος πού ἔκλαψε πάνω στὸν τάφο τους.

- Ἄς μὴ συλλογίζομαστε τίποτε.